

ЧУДОМИР КАЛЩУНЕВИЯТ ХАЙЛАЙФ

chitanka.info

Бай Кочо Калцунев отдавна мечтаеше да си купи лефер риба; да си я сготви сам с много лук и шарлан, затова тази сутрин излезе рано-рано на пазара. Обикаля той рибарите, рови и преобръща из кошовете, пресмята, пазарява се; но като разбра, че тънкият му бюджет не ще издържи толкова чувствително и непредвидено перо до неизвестната дата на получаване пенсиите, купи си една китка магданоз и две тиквички и се върна в къщи. Трите дъщери на стария пенсионер бяха във всекидневната. Цеца търкаше ноктите си с вълнено парче и си правеше маникюр. Пеца, легнала на корем върху кушетката, четеше най-новия роман „Когато любовта е болест“. А Меца от време на време тайно прескачаше до зимника, бръкваше в голямата петмезена делва, лапваше си по един рачел и пак се връщаше, като си даваше вид, че нищо не се е случило. Мадам Калцунова в приемната пред голямото огледало пробваше пък префасонираната си стара рокля и се връщаше ту наляво, ту надясно.

Калцуневи минаваха за видно семейство в малкия градец, поддържаха широки връзки с местния хайлайф и правеха приеми в „големия салон“, където от трийсет години се мъдреха три меки изтърбушени стола, едно глухонямо пиано, голямо огледало, червени пердета с тежки пискюли и една етажерка с троянски гаванки, украсени с български плетеници от неизвестна епоха. На стените висяха ергенският портрет на бай Коча, причесан на път и с бакенбарди, „Шилъонският затвор“ с паяжина, която му придаваше още по-голяма мрачност, и „Взятие Плевна“ — героическа картина от Освобождението. Старата ходеше редовно по журнета и събрания, а дъщерите посещаваха клуба, участваха в благотворителни комисии и водеха оживени спорове за гласовите данни на Хозе Мохика и за свободния брак в Русия. Бай Кочо пък на времето заемаше добри служби по финансовото ведомство и минаваше за опитен счетоводител; но „четворният съюз“, както той го наричаше, състоящ се от жена му и трите му дъщери, чрез системни и ловки операции разстрои бюджета му основно, докара катастрофално спадане на собствената му и семейната валута и го принуди да прибегне до съкращаване веществените разходи и личния състав. От месец прочее той пушеше само десет цигари дневно, пиеше по две кафета, една мастика надвечер и даваше по един лев за вестник. В личния състав, за

голямо съжаление, той трябваше да се лиши от слугинята, поради което събитие в семейството се явиха непредвидени мъчнотии.

Щом се върна в къщи, бай Кочо влезе в кухнята, съблече палтото, препаса престилката на жена си, сложи очилата и почна да готви. Наряза тиквичките на правилни колелца, посоли ги с червен пипер и ги остави да се поизцедят, след което с голямо усърдие ги отъркаля в брашно и в правилни редици ги нареди в тепсията, обляна с олио. Като си избърса ръцете в престилката, а носа — с левия ръкав, той седна доволен на миндера, извади цигара, пречупи я надве и с велико наслаждение запуши половината.

Другата половина остави за после, понеже работата не само че не беше привършена, но оставаше най-трудната ѝ част, мисълта за която правеше да го избиват ситни капки пот по носа. Трябваше да се отнесе тавата на фурната, а в цялото семейство още не се бе родил човек, който да извърши този подвиг. Широките връзки и общественото положение, което заемаха, не позволяваха и да се помисли за подобно унизително действие.

Като се повъртя из кухнята, бай Кочо свали престилката, излезе на салона, изкашля се високо по посока на женското отделение, но нема кураж да се обади, а свали очилата, облече палтото и излезе на пътната врата да чака случаен минувач, когото да помоли да занесе тавата. Часът приближаваше десет. Симидчиите отдавна бяха минали, също и градският метач, та улицата беше пуста. Само на ъгъла в дъното на улицата едно вързано на стобора магаре, навело глава, размишляваше върху закона за облекчение на длъжниците. Трябваше прочее бай Кочо да се уповава само на щастливия случай: някое чираче или хамалин да мине покрай тях. Затова той крачеше усърдно от пътната врата до водосточната тръба на другия край на къщата, връщаше се обратно и пак поемаше наново.

— Чудна работа! Холера ли е изморила хората бе, джанъм, или са се изселили оттук? Кога ти не трябва, не можеш да се провреш из улицата от хлапетии, а сега жива душа няма.

Към десет и половина мина баба Кинка Куцата на връщане от църква. След нея — Донко Кърпачът, но той беше толкова пиян, че не можеше да се справи с регулационния план на града. После прекосиха улицата две кучета — и никой друг. А обед приближаваше и той маршируваше от вратата до водосточната тръба в усилен ход,

изпушвайки четвърта половинка цигара. Когато към 12 часа изчезна и магарето от дъното на улицата, бай Кочо, отчаян, се върна вкъщи, съблече се в салона, изкашля се два пъти предизвикателно по посока на жените, но никой не се обади. Цеца довършваше с клечка за зъби маникюра си. Пеца беше навлязла в най-интересната част на романа, а Меца се прозяваше звучно, зяпайки през прозореца. Мадам Калцунева, по комбинезон, нареждаше гардероба.

В един и половина часа семейството Калцуневи обядваше в кухнята сирене и чесън. „Четворният съюз“ обаче, единодушен, както винаги, бойкотира енергично втората порция от менюто, сиреч чесъна, понеже мадамата следобед имаше събрание в женското дружество, а Цеца, Пеца и Меца бяха поканени на чай с танци в клуба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.